"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଜ୍ଞାନର ପଏଣ୍ଟଗୁଡିକୁ ସ୍ମୃତିରେ ରଖିଲେ ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗିବ, ତୁମେମାନେ ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାରରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛ, ବାବା ମୁକ୍ତି-ଜୀବନ ମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଛନ୍ତି । "

ପ୍ରଶ୍ନ:- ନିଜର ରେଜିଷ୍ଟର ଅର୍ଥାତ୍ ଚରିତ୍ରକୁ ଠିକ୍ ରଖିବା ପାଇଁ କେଉଁ କଥା ପ୍ରତି ନିଶ୍ଚିତ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- ଧ୍ୟାନ ରହୁ ଯେ ମନ-ବଚନ-କର୍ମରେ ମୁଁ କାହକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉନାହିଁ ତ ? ନିଜର ସ୍ୱଭାବ ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ ମିଠା ହେବା ଉଚିତ୍ । ମାୟା ନାକ-କାନ ଧରି ଏପରି କୌଣସି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନ କରାଉ ଯାହା ଦ୍ୱାରା କାହାକୁ ଦୁଃଖ ମିଳିବ । ଯଦି ଦୁଃଖ ଦେବ ତେବେ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ରେଜିଷ୍ଟର ମଧ୍ୟ ଖରାପ ହୋଇଯିବ ।

ଗୀତ:- ନୟନ ହୀନ କୋ ରାହ ଦେଖାଅ ପ୍ରଭୁ ....

ଓମ୍ଶାନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ସହଜ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇ ଦିଆଯାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ଝୁଣ୍ଟିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବାର ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ସହଜ ଲାଗୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦିନ-ରାତି ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ସେହି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଯାତ୍ରା ପାଦ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ବହୁତ ଧକ୍କା ଖାଇବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଏଠାରେ ତୁମେମାନେ ବସିଥାଇ ମଧ୍ୟ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିଛ । ବାବା ଏକଥା ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି — ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଶଇତାନୀ ଅବଗୁଣକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି ସଇତାନୀ କାମ କର ନାହିଁ, ଏହା ଦ୍ୱାରା ବିକର୍ମ ଜମା ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ସୁଖୀ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଯେପରି ଜଣେ ରାଜକୁମାର ତା'ର ପିତା ଏବଂ ରାଜତ୍ୱକୁ ଦେଖି ଖୁସି ହେବ ନା । ଯଦିଓ ରାଜତ୍ୱ ଅଛି କିନ୍ତୁ ଶାରୀରିକ ରୋଗ ଆଦି ତ ନିଶ୍ଚିତ ଥିବ ନା । ଏଠାରେ ତୁମମାନଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ଯେ ଶିବାବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ସିଏ ଆମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଇ ରାଜତ୍ୱ କରିବୁ । ଯେଉଁଠାରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏବେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆଗରୁ ଆମ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ବାବାଙ୍କୁ ଆମେ ଜାଣିନଥିଲୁ । ମନୁଷ୍ୟ ଭକ୍ତିକୁ ବହୁତ ଉତ୍ତମ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ସବୁ ସ୍ଥୁଳ କଥା ରହିଛି, କୌଣସି ସୂକ୍ଷ୍ମ କଥା ନାହିଁ । ଅମରନାଥର ଯାତ୍ରା କରିବେ ତେବେ ସ୍ଥୂଳରେ ଯିବେ ନା । ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଲିଙ୍ଗ ହିଁ ଅଛି । କାହା ପାଖକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ଏକଥା ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ହେଲେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ କେଉଁଠାକୁ ମଧ୍ୟ ଧକ୍କା ଖାଇବାକୁ ଯିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଯେଉଁଠାରେ ଏହି ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ରହିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭକ୍ତି ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ କେବଳ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିବ । ଯେଉଁଠି ଭକ୍ତି ଅଛି ସେଠାରେ ଦୁଃଖ ଅଛି । ଏହି ଗୋଲା ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଚିତ୍ର ବହୁତ ଭଲ । ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ଏହି ଚିତ୍ରରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଏକଥା ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାରରେ ବସିଛୁ । ତେଣୁ ବହୁତ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ଏହିଭଳି ଜ୍ଞାନର ପଏଣ୍ଟସ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିପାରିବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଏବେ ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାରକୁ ଯାଉଛୁ । ସେଠାରେ ବହୁତ କମ୍ ସଂଖ୍ୟକ ମନୁଷ୍ୟ ଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ କେତେ ଢେର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । କେତେ ଧକ୍କା ଖାଉଛନ୍ତି । ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରିବା, ସାଧୁମାନଙ୍କ ପଛରେ କେତେ ଘୁରି ବୁଲୁଛନ୍ତି ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଡାକିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି -- ହେ ପ୍ରଭୁ ନୟନ ହୀନକୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଅ...ତେବେ ସମସ୍ତେ ସର୍ବଦା ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଏହା ପୁରୁଣା ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ, ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଏକଥା ଜଣା ନାହିଁ । କଳିଯୁଗର ଆୟୁଷ ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି ତେବେ ବିଚରା ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି ନା । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମଅନୁସାରେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଆମର ବାବା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ବାରିଷ୍ଟରୀ ଯୋଗ, ଇଂଜିନିୟରିଂ ଯୋଗ ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ ନା । କାରଣ ସେ ପାଠପଢାରେ ମଧ୍ୟ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ବାରିଷ୍ଟରୀର ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ବାରିଷ୍ଟର ହୋଇଯିବେ । ଏହା ହେଲା ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା । ଆମର ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ରହିଛି । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଖୁସିର ପାରଦ ଏକଦମ୍ ଚଢି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ମିଠା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସ୍ୱଭାବ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ ହେବା ଦରକାର, ତୁମମାନଙ୍କ ସ୍ୱଭାବ ଦ୍ୱାରା ଯେପରି କାହାକୁ ଦୁଃଖ ନ ମିଳୁ । ସମସ୍ତେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆମ ଦ୍ୱାରା କାହାକୁ ଦୁଃଖ ନ ମିଳୁ । କିନ୍ତୁ ତାଥାପି ମାୟା ନାକ-କାନକୁ ଧରି ଭୁଲ କରାଇ ଦେଉଛି, ପୁଣି ଭିତରେ ପଶ୍ଚାତାପ କରୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ବିନା ଦୋଷରେ ତାଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଦେଲି । ତେବେ ରେଜିଷ୍ଟରରେ ତ ଦାଗ ଲାଗିଗଲା ନା । ତେଣୁ ଏଭଳି ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଦରକାର — ମୁଁ କାହାକୁ ହେଲେ ମନ-ବଚନ-କର୍ମରେ ଦୁଃଖ ଦେବି ନାହିଁ । ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି — ଆମକୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ । ଇଏ (ବାବା) କ'ଣ କେବେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦିଅନ୍ତି! ଲୌକିକ ଶିକ୍ଷକମାନେ ପାଠ ପଢାଇଥା'ନ୍ତି, କାହାକୁ ଦୁଃଖ ତ ଦେଇ ନଥା'ନ୍ତି ନା । ହଁ, ଯଦି ପିଲାମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ନ

ପଢିଲେ ତେବେ ଦଣ୍ଡ ଦେଇଥାନ୍ତି, ଆଜିକାଲି ମାଡ ଦେବାର ନିୟମ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲାଣି । ତୁମେ ହେଉଛ ଆତ୍ମିକ ଟୀଚର, ତୁମର କାମ ହେଲା ପାଠପଢାଇବା, ତା ସହିତ ମ୍ୟାନର୍ସ ଅର୍ଥାତ୍ ଶିଷ୍ଟାଚାର ଶିଖାଇବା । ଯଦି ଲେଖା-ପଢା କରିବ ତେବେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବ । ଯଦି ନ ପଢିବ ତେବେ ନିଜେ ଫେଲ୍ ହେବ । ଏହି ବାବା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଦିନ ଆସି ଆମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ମ୍ୟାନର୍ସ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଶିକ୍ଷା ଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଆଦିର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ (ସେଣ୍ଟରବାଲା) ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଏବଂ ପ୍ରୋଜେକ୍ଟର ମାଗୁଛନ୍ତି । ପ୍ରୋଜେକ୍ଟର ମଧ୍ୟ ହଜାର ହଜାର ସଂଖ୍ୟାରେ ନେବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ବାବା ବହୁତ ସହଜ କରି ବତାଉଛନ୍ତି । ଅମରନାଥଙ୍କ ତୀର୍ଥରେ ସେବା କରିବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହଜ । ଚିତ୍ର ଉପରେ ତୁମେମାନେ ବୁଝାଇପାରିବ । ଜ୍ଞାନ କ'ଣ ଏବଂ ଭକ୍ତି କ'ଣ ? ଜ୍ଞାନ ଏପଟେ, ଭକ୍ତି ସେପଟେ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ନର୍କ । ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟ ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ଯେଉଁ ପାଠ ପଢୁଛ ତାହା ବହୁତ ସହଜ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢାଇ ମଧ୍ୟ ପାରୁଛ, କିନ୍ତୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କାହିଁ । ଏସବୁ ହେଲା ବୁଦ୍ଧିର କଥା । ଆମମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ହିଁ ମାୟା ବିଘ୍ନ ପକାଇଥାଏ ଏବଂ ଯୋଗ ତୁଟାଇ ଦେଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ସବୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ବହୁତ କମଜୋର ଅଛ । ଭଲ-ଭଲ ମହାରଥୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ବହୁତ କମଜୋର ଅଟନ୍ତି । ଭାବିଥା'ନ୍ତି ଏହାଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ବହୁତ ଭଲ ରହିଛି ତେଣୁ ଇଏ ମହାରଥୀ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଅଶ୍ୱାରୋହୀ ଏବଂ ପଦାତିକ ମଧ୍ୟ ଥା'ନ୍ତି ନା । ଯେଉଁମାନେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ମହାରଥୀ ଅଟନ୍ତି । ଉଠିବା-ବସିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ତେବେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ଏବଂ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ନଚେତ୍ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ପଦ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ଚାର୍ଟ ଲେଖିବା ଦରକାର ତେବେ ତୁମକୁ ଜଣାପଡିବ ଯେ ମୁଁ ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ସମୟ ମନେ ପକାଇଲି ? ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛି । ବାରମ୍ବାର ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ତ ବହୁତ ଦାୟିତ୍ୱ ରହୁଛି ନା । ତୁମେମାନେ ତ ତୀବ୍ରଗତିରେ ଆଗକୁ ଯାଇପାରିବ । ପୁଣି ତା' ସହିତ ନିଜର ଚଳଣି ମଧ୍ୟ ସୁଧାରିବାକୁ ହେବ । ଯଦି ପବିତ୍ର ହୋଇ ପୁଣି ବିକାରଗ୍ରସ୍ଥ ହୋଇଗଲ ତେବେ କରିଥିବା ରୋଜଗାର ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । କାହା ଉପରେ କ୍ରୋଧ କରିଲ, ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତିକ୍ତତା ଆସିଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଅସୁର ହୋଇଗଲ । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ମାୟା ଆସୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ କେହି ହେଲେ ବି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛନ୍ତି । କୁମାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତ ବହୁତ ସହଜ, ଏଥିରେ ନିଜକୁ ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ତା' ସହିତ ଆନ୍ତରିକ ସ୍ୱଚ୍ଛତା ଏବଂ ସତ୍ୟତା ଦରକାର । ଯଦି କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ସହିତ ମନ ଲାଗିଥିବ ତେବେ ଏହି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ଚାଲିପାରିବ ନାହିଁ । କୁମାରୀମାନେ, ମାତାମାନେ ତ ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିବାର ସେବାରେ ଲାଗିଯିବା ଉଚିତ୍ । ଏଥିରେ ହିଁ ମେହନତ ରହିଛ । ମେହନତ ବିନା କିଛି ହେଲେ ମିଳିବ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ରାଜତ୍ୱ ମିଳୁଛି ତେଣୁ କେତେ ମେହନତ କରିବା ଉଚିତ୍ । ସେ ପାଠ ମଧ୍ୟ ବାବା ଏଥିପାଇଁ ପଢିବାକୁ କହୁଛନ୍ତି ଏଥିରେ ପକ୍କା ଅର୍ଥାତ୍ ଦକ୍ଷ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଢ । ଏପରି ନ ହେଉ ଉଭୟ ପାର୍ଶ୍ୱରୁ ଚାଲିଯିବ । କେହି କେହି କାହାର ନାମ ରୂପ ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ସତ୍ୟାନାଶ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

ଭାଗ୍ୟବାନ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଶରୀରର ଅଭିମାନକୁ ଭୁଲି ନିଜକୁ ଅଶରୀରୀ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିପାରିବେ । ବାବା ପ୍ରତିଦିନ କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ଶରୀରର ଅଭିମାନକୁ ଛାଡ଼ିଦିଅ । ଆମେମାନେ ହେଲେ ଅଶରୀରୀ ଆତ୍ମା ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ଏହି ଶରୀରକୁ ଏଠାରେ ହିଁ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ ହେବ, ତାହା ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ହୋଇପାରିବ ଯେତେବେଳେ ନିରନ୍ତର ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି କର୍ମାତୀତ ହେବ । ଏସବୁ ହେଲା ବୁଦ୍ଧିର କାମ କିନ୍ତୁ ଯଦି କାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିବେ ତେବେ ସେମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କ'ଣ କରିବେ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ ଅଶରୀରୀ ଆସିଥିଲୁ, ପ୍ରଥମେ ସୁଖର କର୍ମ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆସିଲୁ ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ବିକାରୀ ବନ୍ଧନରେ ଆବଦ୍ଧ ହେଲୁ । ଏବେ ପୁଣି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅଶରୀର ହୋଇ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଆତ୍ମା ହିଁ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ସେଥିପାଇଁ କହୁଛି, ହେ ପତିତ ପାବନ ଆସ । ତେଣୁ ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପତିତରୁ ପାବନ ହେବାର ଉପାୟ ମଧ୍ୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ । ତୁମେ ଆତ୍ମା ଏଠାରେ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ଏବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ବୁଝାଇଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସିବେ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କଳିଯୁଗୀ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଭୁଲିଯାଅ, ତୁମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ, ଏହି ଦୁନିଆ ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସୁଖ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ତ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଖୋଜୁଛନ୍ତି । ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଭକ୍ତି ବହୁତ ଭଲ, ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଲେ ଭଗବାନ ମିଳିବେ ଏବଂ ସଦ୍‌ଗତିକୁ ନେଇଯିବେ । ଏବେ ତୁମର ଭକ୍ତି ପୁରା ହେଉଛି । ତେଣୁ ତୁମ ମୁଖରୁ 'ହେ ରାମ' 'ହେ ଭଗବାନ' ଏହିଭଳି ଭକ୍ତିର ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ନ ବାହାରୁ । ତୁମର ଏହିଭଳି ଭାବନା ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥା କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ଦୁନିଆ ହିଁ ତମୋପ୍ରଧାନ ଅଟେ । ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଆତ୍ମାମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରହିବେ । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ଆରୋହଣ କଳା ପୁଣି ଦ୍ୱାପରଠାରୁ ଅବତରଣ କଳା ହେଉଛି । ବାସ୍ତବରେ ତ୍ରେତା ଯୁଗକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସ୍ୱର୍ଗ କେବଳ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ହିଁ କୁହାଯିବ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଆଦି ଅର୍ଥାତ୍ ଆରମ୍ଭ, ମଧ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ମଝି ସମୟ ପୁଣି ଅନ୍ତିମ ସମୟ । ମଧ୍ୟ ସମୟରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ବାବା କେବଳ ଭାରତରେ ହିଁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଭାରତ ହିଁ ପତିତ ଏବଂ ପାବନ

ହେଉଛି । ୮୪ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ନେଉଛନ୍ତି । ବାକି କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଅନ୍ୟସବୁ ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟିରୂପି ବୃକ୍ଷର ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି, ସେମାନେ ପୁଣି ସେହି ସମୟରେ ହିଁ ଆସିବେ । ଏହି କଥା ଆଉ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଧାରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ରହିବ । ଏବେ ବାବା ଆମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ପ୍ରେମିକ ଆସିଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ଆମେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବହୁତ ମନେ ପକାଉଥିଲୁ ସେ ଆମମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏକଥା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଶାନ୍ତି କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି । ଆତ୍ମା ତ ଶାନ୍ତସ୍ୱରୂପ । ଆତ୍ମାକୁ ଏହି ଅରଗାନ୍ସ ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ମିଳୁଛି ତେଣୁ କର୍ମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ବାବା ଯିଏ କି ଶାନ୍ତିର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବେ । ତେବେ ଯାଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶାନ୍ତି ମିଳିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମକୁ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖ ଉଭୟ ମିଳିବ । ବାକି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲି ଯିବେ । ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଶାନ୍ତିର ସାଗର କୁହାଯାଉଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି କାହିଁକିନା ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ରହୁଛନ୍ତି, ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେଉନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶାନ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ଚିତ୍ରରେ ସଙ୍ଗମଯୁଗ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୁଝାଅ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ଅଶାନ୍ତ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏତେ ଧର୍ମ ହିଁ ନଥିବ । ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । ସେଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମନ ଭରି ଶାନ୍ତି ମିଳିବ । ତୁମର ରାଜ୍ୟରେ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖ ଉଭୟ ରହିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ସବୁ କିଛି ତୁମମାନଙ୍କୁ ମିଳିବ । ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ସୁଇଟ୍ ହୋମ କୁହାଯାଏ । ସେଠାର ପତିତ ଦୁଃଖୀ କେହି ରହିବେ ନାହିଁ, ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଶାନ୍ତିର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ରାଣୀଙ୍କର ହାରର ଉଦାହରଣ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଶାନ୍ତି-ସୁଖ-ସବୁ ନିଅ । ଆୟୁଷ୍ମାନ ଭବ... ସେଠାରେ କାଇଦା ଅନୁସାରେ ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ହେବ । ସନ୍ତାନ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ସେଠାରେ କୌଣସି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବାର ସମୟ ହେଲେ ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇ ଯାଏ ଏବଂ ଖୁସିରେ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଯେପରି ବାବାଙ୍କୁ ଖୁସି ରହୁଛି ନା — ଏହି ଶରୀରକୁ ଛାଡ଼ି ମୁଁ ଏହିପରି ହେବି, ଏବେ ପାଠ ପଢୁଛି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯିବୁ । ଏବେ ସଙ୍ଗମ ଯୁଗରେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ରହିଛି । ତେଣୁ କେତେ ଖୁସିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଯେତେ ଉଚ୍ଚ ପାଠପଢା ସେତେ ଖୁସି । ଆମକୁ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି ତେଣୁ କେତେ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ - ଚାଲୁ ଚାଲୁ ତଳକୁ ଖସି ଯାଉଛନ୍ତି ।

ତୁମର ସେବା ସେତେବେଳେ ବୃଦ୍ଧି ହେବ ଯେତେବେଳେ କୁମାରୀମାନେ ସେବା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଆସିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରଥମେ ତ ପରସ୍ପରର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତୀକ୍ତତା ଆଣ ନାହିଁ । ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଏପରି ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଛୁ ଯେଉଁଠି ବାଘ-ଛେଳି ଏକତ୍ର ପାଣି ପିଇବେ, ସେଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ହିଁ ମନ ଖୁସି ହୋଇଯିବ । ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ସ୍ୱର୍ଗ । ତେଣୁ କୁମାରୀମାନେ ଲୌକିକ ପିତା-ମାତାଙ୍କୁ କୁହନ୍ତୁ — ଏବେ ଆମେ ସେଠାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରୁଛୁ, ସେଥିପାଇଁ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ଏବେ ମୁଁ ଯୋଗିନୀ ହୋଇଛି ସେଥିପାଇଁ ପତିତ ହୋଇପାରିବି ନାହିଁ । କଥା କହିବାରେ ନିର୍ଭିକ ପଣିଆ ଆବଶ୍ୟକ । ଏପରି କୁମାରୀ ଯେବେ ବାହାରିବେ ପୁଣି ଦେଖିବ କେତେ ଜଲ୍ଦି ସେବା ହେବ । କିନ୍ତୁ ନଷ୍ଟମୋହା ହେବା ଦରକାର । ଥରେ ମରିଗଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଭୁଲିଗଲେ ପୁଣି ସ୍ମୃତିରେ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ବହୁତଙ୍କୁ ଘରର, ପିଲାଛୁଆଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଆସିଯାଉଛି । ତେବେ ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ଯୋଗ କିପରି ଲାଗିବ । ଏଥିରେ ତ ଏକଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ମୁଁ ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଜର ଉଚ୍ଚ ଭାଗ୍ୟ ଗଢିବା ପାଇଁ ଯେତେ ସମ୍ଭବ - ଅଶରୀରୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ଶରୀରର ଅଭିମାନ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଭୁଲି ହୋଇଯାଉ, କାହାର ନାମ-ରୂପ ମନେ ନ ପଡୁ — ଏହି ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ନିଜର ଚାଲି-ଚଳଣର ଚାର୍ଟ ରଖିବାକୁ ହେବ । କେବେହେଲେ ଆସୁରୀ ଚାଲି-ଚଳଣ ଦେଖାଇବାର ନାହିଁ । ସଚ୍ଚା ହୃଦୟରେ ନଷ୍ଟୋମୋହା ହୋଇ ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିବାର ସେବାରେ ଲାଗି ଯିବା ଉଚିତ୍ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ମହାନତା ଏବଂ ମହିମାକୁ ଜାଣି ସର୍ବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏବଂ ବିଶ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ପୂଜନୀୟ ହୁଅ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସନ୍ତାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ବିଶ୍ୱର ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତରେ ବିଶ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ପୂଜନୀୟ ହେବେ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ଏବଂ ପଦରେ କମ ବେଶୀ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମାଳାର ଶେଷ ଦାନା ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱ ନିକଟରେ ମହାନ ଅଟେ । ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭକ୍ତ ଆତ୍ମାମାନେ ଶେଷ ନମ୍ବରରେ ଥିବା ଦାନାକୁ ମଧ୍ୟ ଆଖିରେ ପଲକରେ ବସାଇଛନ୍ତି କାରଣ ସମସ୍ତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସନ୍ତାନ ବାପଦାଦାଙ୍କର ନୟନର ତାରା ଅଟନ୍ତି ଜ୍ୟୋତି ରୂପକ ରତ୍ନ ଅଟନ୍ତି । ଯିଏ ଥରେ ମାତ୍ର ମଧ୍ୟ ମନ ଭିତରେ, ସଚ୍ଚା ହୃଦୟରେ ନିଜକୁ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ

ବୋଲି ନିଶ୍ଚୟ କରିଦେଲା, ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଗଲା ତା’କୁ ମହାନ ବା ପୂଜନୀୟ ହେବାର ଲଟେରୀ ବା ବରଦାନ ମିଳିଗଲା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ସ୍ଥିତି ଯଦି ସଦାସର୍ବଦା ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସମ୍ପନ୍ନ ରହିବ ତେବେ ପରିସ୍ଥିତି ଗୁଡିକ ମଧ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****